

EL GRAN JOC (111)

“Bé, ara que ja hi som tots més o menys sencers, deixi'n-me que els expliqui de què va la cosa.” - en Zoro o, més ben dit, els seus ossos, per fi havien atrapat en Zura i havia recuperat la seva pell. No havia estat fàcil: en Zura no la volia deixar anar, deia que era el millor pijama que havia tingut mai. I tothom se'l va creure perquè tots havien vist els seus pijames: pijames de pedres. Però en Zoro, que era una serpota egoista, havia volgut tant si com no que li tornés la seva fastigosa muda reptiliana. Després de molts insults, alguna que altra queixalada i la intervenció del còccix d'en Zoro, en Zura s'havia rendit. I ara plorava trist en un racó, lamentant la pèrdua de la seva segona pell. En Zoro era un monstre.

“A MI DEIXA'M EN PAU!” - s'havia remuntat. I li havia sortit regular, sobretot perquè l'Ouji li havia posat pedres a les metes i ara el tenien a quatre grapes fent de taula.

“Les joves mestresses han volgut que aquesta última etapa fos una festa. I per aquest motiu, m'han entregat un seguit d'instruccions qu—“

“Però on pensen que som, a IKEA?!”

“Eso explicaria porque nos toman por unos Lego y se pasan el día desmontándonos.” - els concursants seguien parlant, ignorant per complet en Sebastian, que era summament educat, però tot tenia un límit... i el seu estava a punt d'esquerdar-se com un glaçó sota la immensa pota d'un elefant. Era tanta la pressió que el majordom sentia al clatell, tan intensa la vibració que el recorria per dins, tan palpable la poca gràcia que li feia que no se l'escoltessin, que no els hauria d'haver sorprès trobar-se una cullereta de cafè enfonsada al melic. O un ganivet pel peix. Però allò que en Sebastian tenia més a mà eren rocs. I els rocs eren molt útils per—

“ESCLAFAR CUQUES MISERABLES COM VOSALTRES!” - era com veure en Zoro intentant estomacar els seus companys, però sense ser realment en Zoro, ni intentant-ho, més aviat fent-ho. I amb molt punteria, una punteria— “ENDIABLADAMENT MORTAAAAAAAAAAAAAALI” - estem tan compenetrats que ens acabem les frases i tot. Així que amb un majordom endiabladament majordomitxat perseguint-los i esclafant-los els caps a pedrades, els nois es van endinsar, sense adonar-se'n, en aquell laberint desconegut i primitiu.

“Potser si és tan simple, en sortiran sencers. Doncs quina murga.”

“No crec que en aquest context, primitiu sigui sinònim de simple, Ulqui.”

“I de què ho és, aleshores? D'arcaic? De vell? De primigeni?”

“Jo diria de “fins i tot l'oxigen que respiret et pot matar, perquè aquí TOT et vol matar i no en sortiràs viu, d'això ja se n'encarregarà el laberint; i si falla, no pateixis, que m'ocuparé PERSONALMENT d'arrencar-te la vida dels budells i fer-ne CROQUETES”. D'aquest tipus de primitivitat, parlo.”

“I nosaltres també hi hem d'entrar? Per què en facin croquetes, de nosaltres? No sé si m'interessa.”

“¡NI A TI, NI A NADIE! ¡¿QUIÉN IBA A QUERER COMERSE UNA CROQUETA CON SABOR A MURCIÉLAGO?!”

 Per qui no n'estigui al corrent: quan l'Ulquiorra desplega les ales, i en contra de les recomanacions oficials, que equiparen la seva divina figura a la dels àngels primigenis, portadors de la flama sagrada i enviats del diable, a la dels déus fets músculs i abdominals... algun graciós va pensar que seria una bona jugada comparar-lo amb un ratpenat. Ell mateix va signar la seva sentència d'execució. Ara mateix aquesta, daixò, “persona”, està en cerca, captura i guillotina directa per miserable i tan bon punt la ira divina l'ajusticia, nosaltres ho celebrarem ballant damunt de la seva tomba.

"Has sentit a parlar del SARS-CoV-2?"

"¡QUE OS METÁIS EN EL JODIDO LABERINTO, MENDRUGOS!" - una coça invisible va propulsar els dos amics laberint endins, que van aprofitar el viatge per llegir les instruccions que en Sebastian, aclaparat per la còlera, havia oblidat que existien.

"Vejam..."

Instruccions d'ús <<¡QUEMAR DESPUÉS DE LEER, NO VA YA HA SER QUE LOS CONCRUSANTES SE BEAN BENIR AL PATO I HECHEN HA CORRER!>> .. Kireko, les faltes... el Barneda tindria un cobriment...

1. Només en pot sortir un. I no diem res de "amb vida" perquè fa temps que vàrem deixar els miracles en mans d'altres. <<CROQUETAMENTE, DE BUENRA PUTA ESTAMPA, LO QUE BIENE CIENDO UN MALDITO ZERO A LA ISQUIERDA>>
2. Si algun dels membres de la comitiva no és dins del laberint quan sonin les campanes, l'anirem a buscar personalment. ..I no crec que cap de vosaltres vulgui una sessió privada amb nosaltres..
3. Imagino que ara sí voleu ser-hi tots dins, oi, desgraciats? <<¡ESO, ESO! ¡PALHURDOS!>> ..Vols deixar el llapis quiet, hostes ja!..
4. Les regles són força simples: morir matant. <<¡HIJ EL QUE SE CREA QUE ESO LO SALVA DE NOSOTRAS, ¡SE VA HA METER EN UN FOLIÓN QUE NO SAVA DONDE SI A METIDÓ!>> ..KIREKO, QUE EM TORNIS EL LLAPIS! JA NO THO DIC MÉS!.. <<¡PERÓ QUÉ MAS THE DA? ¡AVUSONAI!>>

"Aquestes instruccions no tenen cap mena de sentit. I per què escriu tan malament?"

"És que no l' escoltes quan parla?"

"Tan de bo. Els meus timpans es retrauen cada vegada que començar a cridar."

5. Per ordres directes de la Kireko, queda estrictament prohibit que en Zoro guanyi res. Diu que amb un calçasses ja en tenim suficient. <<¡VOS A JODÍDO! SI LLA DAS POR CULO ASTA AVURRIR CON EL PELIRROJO, ¡IMAGINA TENER HUNO MÁS, ¡TE SUICIDÓ!>> ..NO CALORÁ, NO, ABANS EM DESAGNARÉ PELS ULLS AMB TANTES FALTES!..
6. Com que tampoc cal estirar tot això fins a l'infinit, el laberint només té un únic camí; així us serà més fàcil trobar el ring que hi ha instal·lat al centre. Qui es perdi, a banda de tenir un problema molt gros i molt lleig, eh Zoro?, servirà d'sparring pels seus companys. I per a nosaltres. <<¡¿COMO NO VA HA PERDERSE, EL ZOPENCO HESE, SI NÍ SU BIDA ES CAPAS DE MANTENER EN SU SÍTIO? ¡DOS PUNYETAZOS VIEN DADOS EN LAS PELOTAS, LE DAVA LLO, HABER SI ASY ESPAVILA!>>
<<¡¿COMO NO VA HA PERDERSE, EL ZOPENCO HESE, SI NÍ SU BIDA ES CAPAS DE MANTENER EN SU SÍTIO? ¡DOS PUNYETAZOS VIEN DADOS EN LAS PELOTAS, LE DAVA LLO, HABER SI ASY ESPAVILA!>>
>> ..Kireko, que jo t'he vist donar voltes a la secció dels congelats perquè no sabies on començava i on acabava...
<<¡FALACIAS! ¡SUSIAS MENTIDAS!>> ..També és mentira que, cansada de voltar, vas fer la migdiada al congelador dels gelats?.. <<¡SIN COMENTARIOS!>>
7. Sí, nosaltres, en Sebastian ha llegit bé. Exacte, exacte, no feu aquestes cares, NOSALTRES TAMBÉ LLUITAREM. I EN PARELLA! ESTEU MORTS, ENS SENTIU? MORTS! <<¡POR FIN UN POCO DE DIBERCIÓN!

¡VAMOS A REVENTAR CULOS! ¡BUAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!>> ..Aix, que mona..

8. Fi del comunicat.

"Hahahaha, els arrencaran les vísceres d'una escopinada!"

"No sé si em consola saber que els en caldran dues per a nosaltres..."

"Amb sort, tindran la boca seca."

"N'has tingut alguna vegada, tu, de sort?"

"Compta que segueixi viu?" - el vol va acabar amb els seus dos culs partint les costelles d'en Kid - "Aviam si resultarà que sí en tinc..." - la resta encara corrien laberint endins i, amb el ritme de marató extrema que duïen, era molt probable que passessin de llarg el ring. Però en Sebastian sabia molt bé on havien d'anar, així que va fer com els pastors d'ovelles: encolomar la feina a un gos d'atura. Un gos d'atura enorme i carregat de dents. Un gos d'atura negre com la nit, ferotge i astut, amb unes urpes afiladíssimes. Unes urpes que s'assemblaven molt a la coberteria de plata que en Sebastian sempre carregava al damunt. De fet, aquelles urpes i els ganivets de carn eren tan semblants que portaven imprès el mateix logotip

"¡ES EL MALDITO MAYORDOMO A CUATRO PATAS, MECAGOENDIEZ!" - completament desfermat, en Sebastian corria darrera dels concursants reconvertits en mercenaris, més aviat de baixa qualitat, i bordava alegrement mentre dirigia aquella colla d'ingrats per l'únic passadís que tenien al davant.

"INGRAT HO SERÀS TU, CARALLOT! BAIXA AQUÍ, SI TENS PEBROTS!" - l'ingrat de cap verd, que havia perdut el ritme per insultar la veueta que sentia dins del seu cap, va sentir com aquell gos d'atura diabòlic li queia al damunt i, amb alegria, li destrossava la jugular, empastifant-ho tot de sang. Els seus companys van redoblar esforços i van córrer cames ajudeu-me abans el majordom no els caigués sobtadament al damunt i els arranqués les cordes vocals.

"Primer en Zura, i ara en Sebastian! No han pensat que potser els valdria més la pena enviar-nos els enemics de dos en dos?!"

"També podrien executar-nos sense judici, POSATS A DESITJAR!"

"Jo no vull que m'executin!"

"Tú lo que no quieres es vivir, pero te recuerdo que ¡A NADIE LE IMPORTA TU OPINIÓN! Aquí sufrimos juntos o ¡TE SACAMOS LA COLUMNA VERTEBRAL POR LA OREJA!"

"En Kid té raó. Cal que lluitem per les nostres vides! Tenim dret a defensar-nos i a no deixar-nos trepitjar! Només units en un únic bloc cohesionat pod—"

"Si ens cohesionem més, ACABAREM FONENT-NOS!" - en Zoro i en Sebastian els havien enxampat, i empesos pels seus instints ovins latents, els concursants s'havien apinyat darrera del mascle dominant, del mascle alfa, de l'home de la casa: aquell qui tenia els ous més grossos, aquell qui marcava territori amb la seva orina dopada, aquell qui s'havia de refregar contra les seves femelles en zel però que, amb la realitat a la cara, ho feia contra els seus mascles perquè no hi havia cap altra cosa contra la que refregar-se i, sincerament, fer-ho contra les pedres del jardí li havia deixat la cigala en carn viva. Un mascle adonis de músculs d'acer que ara protegia el seu ramat.

"¡¿NO HABIA CUERPECILLO MEJOR QUE EL DE ZURA PARA ESCONDERNOS O QUÉ?!"

"POTSER PREFEREIXES QUE ENS AMAGUEM DARRERA TEU!"

"No, no, deja, él lo hará bien. Confío en ello." - en Zura tenia els braços estesos als costats, s'entén que per a protegir aquella colla de covards que es feien dir els seus companys, però en Zoro no s'estava per punyetes i, d'una estocada, li va

llescar el braç.

“Però què cony fots, ANIMAL?!”

“La vida és dura... I AQUESTA CARRERA D'OBSTACLES NO LA PENSO PERDRE! BUAAAAAA!” - efectivament, el bony de persones congregades com cagallons de rata enmig del camí era un destorb per a qualsevol que estigués fugint d'en Sebastian. I en Zoro no tan sols fugia, sinó que esquinçava l'espaitemps amb les seves katanes, intentant situar-se en alguna dimensió paral·lela a milers de milions d'any lluny d'aquella bola de pèl enfurismada que corria darrera seu. Va passar rabent i amb llàgrimes als ulls—

“SUOR, ÉS SUOR!” - ja, sí, segur... i li va anar de poc que en Sebastian no li prengués els pantalons, els calçotets i la carxofa seca que li penjava entre les cames - “CARXOFA LA QUE TENS TU AL CUL!” - però se'n va sortir. Pels pèls, però. El qui no va poder explicar què havia passat, va ser en Zura, que de l'ensurt, va tenir un vessament cerebral. Això, i que el gos-majordom es va empassar el seu cap com qui es menja una oliva, fet que va dificultar el posterior relat dels esdeveniments, ja que el pobre imbècil només recordava fosc i forquilles de plata.

“¡CORRED, INSENSATOS! En serio, correte, que el próximo soy yo y soy demasiado doguriano para morir.” - en Híbari ja havia arrencat a córrer en direcció contrària al majordom quan, de sobte, va veure alguna cosa darrera seu: una figura amorfa retallada entre les ombres. El seu cervell no havia tingut temps de registrar què era allò, però els seus intestins sí. Va girar cua, i sense pensar-s'ho dues vegades, va saltar directament a la boca oberta del majordom. De dins d'en Sebastian en va sortir un sospir d'allegueriment sospitosament plaent...

“PERÒ QUÈ COLLONS FAS, MINVA—?!” - en Hitsugaya també s'havia girat. I també va acabar a l'estómac diabòlic d'en Sebastian, de pícnic amb el seu estimat amic.

“Joder, ¡SI ES QUE NOS HUELEN!” - tot va quedar en una espècie de stand-by còsmic: l'Atobe, amb el cos plantat en posició de defensa i el cap 180° desviat del seu eix; en Kíid, rígid a les mans de l'Ouji i fent d'escuradents per en Sebastian; l'Ouji, mirant d'usar aquell cos asimètricament encarcerat per pescar els seus companys del calder d'en Pere Botero; i en Zoro, que havia quedat fora de les lleis físiques del temps i l'espai amb la seva trepidant fugida, i ara estava i no estava essent apallissat per la Kireko i la Nalataia al ring.

“Per fi una mica d'activitat moderada.”

“¿Cómo que moderada? ¡MODERADA MIS OVARIOS CANDENTES! ¡Les vamos a hostiar tanto que vamos a terminar aburriéndonos de tanto pegarles!”

“Em sembla correcte.”

“Entenc, per les cares de chorprega que feu, que en Sebastian no us ha llegit les instruccions. Per això i perquè està rossegant les costelles d'en Zura com si fossin un fèmur de vaca.” - en sentir el seu nom, el majordom havia alçat la cara, i les vísceres, de la caixa toràctica oberta d'en Zura. Amb un enèrgic moviment de cap, va ruixar de coses que no tenen nom, i si el tenen ningú el vol saber, els concursants que tenia al seu costat. Els nois, que estaven ben ensinistrats, i tenien els testicles a les orelles, s'havien assegut a terra, esperant que les Mestresses de la Masmorres ho consideressin senyal de submissió i lleialtat absoluta, i matessin algú altre menys ràpid, o menys recte, o més escagarrinat. De moment, allò només havia aconseguit accentuar l'asimetria d'en Kíid.

“¡Pues mala suerte! Si el chacho no lo ha hecho, ¡sus motivos tendrá!”

“PERSEGUIR-NOS AL TROT NO ÉS UN MOTIU VÀLID!”

“¿Y ESO QUIÉN LO DICE?!”

“Nosaltres sí que ens les hem lle—” – en Takuma li va cardar una pedra tant afilada i amb tanta força a la boca, que l'Ulquiorra va lluir la seva nova banya durant mesos.

“Tu a callar!”

“Dona, Kireko, jo crec que certa avantatge no els vindrà malament... donades les circumstàncies.” – les circumstàncies eren elles. I punt.

“Los mimas demasiado, ¡siempre te lo digo! Que si no podemos coserles la boca al culo. Que si no podemos coserles las orejas al culo. Que si no podemos coserles el culo a otros culos, ¡NO ME DEJAS HACER NADA DIVERTIDO!”

“¿Te lo imaginas, Atobe? ¿Culo con culo con Híbari?”

“T'ho imagines, Oují? EL MEU PUNY A LA TEVA PUTA CARA?!”

“Yo soy más de cara-pene, la verdad. ¿Qué? ¿Por qué me miráis así? ¡NI QUE FUERA UNA SOPRESA!”

“Em sap greu, joves senyorettes, m'he deixat endur pels meus instints. Però és que no m'escoltaven pas, i la meva sang demoníaca m'ha portat a reaccionar en contra de les seves ordres i—”

“No te disculpes tanto. Total, le has partido el lomo a más de uno. Eso compensa.”

“Sí, això ens estalvia feina. I energies.”

“I jo que pensava que una mica “d'activitat moderada” era el que estàveu buscant!”

“¿Y tú cómo sabes eso, infecto y ENANO grano de pus?!”

“PERQUÈ HO HEU DIT DAVANT NOSTRE!”

“Al final tindrà raó la Kireko quan em diu que cal cosir-los les orelles...” – les dues divines presentadores havien posicionat despreocupadament els seus flàccids i enormes culs damunt d'un parell d'estàtues d'aspecte terrorífic i ombrívol. Si no hagués estat perquè, òbviament, eren de pedra, qualsevol que les hagués escoltades respirar hauria assegurat que rebufaven i boquejaven, buscant aire desesperadament. I si algú se les hagués mirades de més a prop, segurament hauria vist dos punts vermells incandescents, allà on qualsevol hi situaria els ulls, que miraven al voltant amb ràbia i còlera; una còlera que els concursants sentien a la pell com si fos una urticària especialment virulenta. En Hitsugaya, sense anar més lluny, sentia tantíssima picor que estava a mitja natja de refregar el cap contra el braç d'en Zoro. I a en Zoro li picava tot tantíssim que vibrava... és clar que, en el seu cas, bé podria ser per culpa dels polls i de les lladelles.

“LLADELLES EN TINDRÀS TU!”

“Hombre, si aquí hay alguien sospechoso de compartir ladillas, ése es Atobe.”

“Tranquilos, que con vosotros sólo compartiré las diarreas.”

“ALESHORES ÉS VERITAT?!”

“¿QUE VA A SER VERDAD! ¿ME HABÉIS VISTO ALGUNA VEZ RASCÁNDOME LOS HUEVOS?!”

“Eso tiene dos posibles lecturas. Incluso tres.”

“¿YO ME CAGO EN VUESTRA SANGRE! Si la higiene de cabeza de sapo es inexistente, ¡PURGADLO A ÉL, PERO A MI DEJADME EN PAZ!”

“La meva higiene és perfecta, gràcies!”

“No lo será mucho cuando estamos debatiendo sobre ello. Se realista, ceporrillo mío, si no dudáramos de tu capacidad para dejarte la piel en carne viva con la esponja, no estaríamos atacados de los nervios a causa de la más que probable existencia de una colonia de piojos en tu cabeza. ¡Incluso diré más:—!”

"No, no cal."

"¡—puedes maquillarlo como prefieras, pero que tú y la bañera no seáis precisamente íntimos amigos, ¡es algo que no se le escapa a nadie! ¿Quién no ha entrado detrás de ti al baño y se ha sorprendido al ver sus cristalinas aguas inmaculadas? ¡¿QUIÉN, PREGUNTO?!"

"No tots hi entrem coberts de vísceres com tu, AUSTRALOPITEC!"

"I la majoria reomplim la banyera amb aigua neta. És qüestió d'amabilitat." – així i tot, tot i les extenses mesures d'higiene que circulaven entre els concursants, tant parlar de picors, coïssors i dermatitis agudes va fer que tots els presents es gratessin com si en volguessin fer formatge ratllat, de la seva pell. Les estàtues, que mai s'haurien imaginat els efectes que la seva iracúndia mirada pogués tenir sobre els altres, van clavar els ulls en aquelles dues figures immòbils que s'asseien damunt seu, esperant que allò les foragités i els permetés tornar a les seves vides tranquil·les i afables caçant coloms.

"Miradnos cuanto queráis, que de aquí no nos mueve ni el tiempo."

"Psst, psst... heu de saber que les puces fugen de la Kireko, que sol ser ella qui les colonitza. I salvatgement. L'he vista destruir assentaments sencers amb un únic dit."

"A ver, plantígrados de dudosa higiene, mirad a vuestro alrededor y decidme, ¿qué véis?"

"Que tenéis un gusto pésimo para la decoración. ¿Quién mezcla mármol y cemento en un mismo ambiente? ¡Eso es taaaaan del milenio pasado!"

"A éste lo matamos el primero. No, meapilas, ¡me refería al ring de proporciones épico-tremebundas que tenemos detrás! ¡A VER SI VÁIS AL OCULISTA, QUE DÁIS PENA!"

"Així segur que no sobreviviu a l'extinció."

"Quina extinció?"

"La vostra."

"Bueno, con ellas, el significado de amañado logra unos niveles hasta ahora desconocidos."

"Però jo no vull extingir-me!"

"¡TÚ HARÁS LO QUE SE TE DIGA!"

"Lleva razón, Kid. Además, ¿qué ibas a ofrecerle tú al mundo? ¿Asimetría? ¿Pusilanimidad? ¿Quién carajo quiere eso? No, pequeñín, lo que el mundo necesita es sangre nueva, como la mía, que viene de Dogura. O la de Atobe, cuyos estándares morales son tan efímeros que ni existen. En cuanto a Hibari y Hitsugaya... bueno, algo haremos. Tienen potencial... vale, no, DESPIERTAN el potencial de los demás. El potencial sexual. El de Atobe. Serían sus juguetitos, para que engañarnos. Y luego tenemos a cabeza de sapo. A él no le quiere nadie, pero esos músculos no deberían caer en el olvido, así que si damos con la manera de clonarlo sin tener que aguantarle realmente... veamos, algo así como una cápsula de animación suspendida... ¡No sé! Pero algo se me ocurrirá, ¡que la congoja no os impida dormir por ell—!" – si ja prou caldejat era l'ambient sense que l'Ouji obrís la boca, imagineu què passava quan ho feia: coces i plantofades amb les mans obertes, atacs indiscriminats amb rocs, fins i tot mossegades. El pobre príncep semblava una pasterada de vaca quan l'Ulquiorra i en Takuma li van treure del damunt els seus companys – "Quejaos cuanto queráis, pero no podréis negar la verdad porque está ahí fue—" – en Zoro li va encabir el peu a la boca.

"A TU SI QUE ET NEGAREM, PERÒ L'EXISTÈNCIA!"

"Atencióvé sambcompte, que aquí les úniques amb potestat per extirpar la vostra existència del teixit espai-temps som nosaltres." – una mica més calcats, o angoixats perquè amb aquells ganàpies mai se sabia, els nois van mirar allà on els

havia indicat la Kireko i, dissortadament, no havia mentit: les dimensions d'aquell quadritàter eren bíbliques. L'ull humà no era capaç de copsar-ne la grandiositat. Aquella magnificència era massa llegendària, massa èpica, massa gloriosa, massa mítica, massa... massa... era al·lucinant!

“¿Se ha quedado sin sinónimos? Se ha quedado sin sinónimos.”

“Doncs genial! Ara que ja sabem que aquells quatre pals i el fustot mal clavat que tenen al damunt és massa increïble per definir-lo, podem començar a pegar-nos amb ells? Podem? Podem?”

“¡Ya estamos tardando! Venga, todos arriba, ¡QUE OS VAMOS A REVENTAR POR LOS CUATRO PUNTOS CARDINALES!”

“PERÒ QUINA OBSESSIÓ, LA VOSTRA!”

“Us penseu que ens deixarem apallissar sense oposar resistència?! Trio Meravella, en formació!” - en Hitsugaya va col·locar les mans a la cintura, va separar les cames i les va doblegar, abaixant el cul i empenyent la pelvis enrere. El cap ben alt i la mirada més enllà, segurament en algun punt de l'univers on no existia el terme ridícul, concepte que sí existia aquí i que ell estava exemplificant amb tot luxe de detalls.

“TANCA LA GÀBIA! ATOBE! HIBA! ENDA—!”

“Ah no, a mi no me incluyas en tus delirios.” - en Hibari, que havia respòs veloç i fidelment la crida del seu company, i s'estava dempeus darrera d'en Hitsugaya, amb els braços en creu, ben amunt i ben estirats, s'havia posat vermell com un pebrot en veure que l'Atobe no els acompanyava. Pensant-se que ningú l'havia vist, va canviar de lloc dissimuladament... massa tard: l'Ouji ja els havia fet una foto.

“Estás cosas hay que conservarlas para el futuro.”

“Psst, psst, quietiembalelagelatina@kirekomain.kr.”

“Serán 10 euros por cada cop—.”

“Será un hueso roto más por cada intento de chantaje.”

“—pero a ti te las dejo gratis.”

“No esperaba menos.”

“Molt bé! Que comenci el combat, BUAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

“Però si som fora del ring!”

“¡¿Y QUIÉN HA DICHO QUE FUÉRAMOS A USARLO?! VEN KID, ¡QUE TE REVIENTO!”

“KYAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

“Això, que comencin pels més dèbils!”

“VEN KID, ¡QUE REVENTAREMOS JUNTOS AL SUBNORMAL ÉSTE!”

“A mi deixeu-me estaaaaaiaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa—!” - la Kireko va agafar en Kid com si fos una metralladora i es va posar a cardar trets en l'aire, sense solta ni volta, mentre perseguia en Zoro pel laberint monodireccional.

“Kireko! Vigila què fas, que quasi em deixes com un gruyère!”

“¡Pues usa un escudo!”

“JA HO HE FET I MIRA COM HAS DEIXAT EL POBRE HIBARI!” - li havien fet tants forats, que el líder del Comitè Disciplinari emetia música pròpia - “¡És un cony de xiulet... I JA SAPS COM ODIU ELS SOROLLETS QUAN DORMO!”

“Qué sonido ni qué niño muerto, ¡TÚ LO QUE ODIAS ES LA GENTE!”

“Touché.” - com que en Hitsugaya carregava contra ella amb l'espasa, la Nalataia va brandir en Hibari com si fos una Claymore escocesa, tallant el vent al seu pes i, de passada, els cabells del pobre noi.

“Hibari! No et moguis i no et tocaré!”

"Això és molt fàcil de dir QUAN NO TENS UN DIANTRE DE KATANA REPASSANT-TE EL SERRELL!"

"Ahà! Entoma, covard!" - en algun punt, la Nalataia havia deixat de plantar cara a en Hitsugaya i llençava en Hibari en braços de qui tingués més a prop com si fos una pilota de platja - "Aquí! Aquí! Eh! Eh! Aquí! AQUÍ, HE DIT!" - l'Atobe li va retornar el paquet.

"Però què coloms fots?!"

"¡YO QUÉ SÉ! ¡TENGO MIEDO!" - l'estil de lluita d'aquell parell era erràtic i vague: era impossible saber quina nova sorpresa tenien preparada! Llevat que parléssim d'en Zoro. Si el tema de conversa era l'espadatxí pirata, aleshores era ben clar que no existia gir de guió possible: la Mort feia temps que esperava en Zoro. El seguia a tot arreu, sempre un passa pel darrera. En Zoro sovint sentia un calfred que li baixava per la columna i quan es girava per esbrinar si havia estat algú o es tractava de la cagada d'un colom... RESULTA QUE EREN TOTES DUES COSES!

"Mai se m'ha cagat un colom al damunt!"

"N'estàs segur? Perquè recordo els primers dies a la casa i—"

"QUE NO! QUÈ SÓC, ARA, UN ARBUST?!"

"Pues por el color de pelo que tienes, que me parece de lo más chabacano que jamás he tenido la desgracia de soportar, bien podrías subirte a un pedrusco en el bosque y dejar que los senderistas te confundieran con un líquen. ¡Anda que no íbamos a vivir tranquilos!"

"Ya te digo."

"No sé jo si no seria massa cruel pel planeta que es transformés en bosc..."

"Doncs ben tranquil estaria si em convertís en bosc!"

"No caerá esa breva, no. ¡PORQUE SERIA UN GOZO QUE NI TE IMAGINAS HACERTE ARDER HASTA LOS CIMIENTOS!"

"Així et carregaràs el planeta!"

"SI ASÍ TE QUITO DE ENCIMA A TI ANTES, ¡ENCANTADA!" -

Se sentia la ferum de sang des de l'altra punta del castell. I per molt que els seus cabells s'entossudissin en demostrar el contrari, a ell no li agradava ni gota ni mica, la sang. Quan la Nalataia apareixia plorant al llindar de la porta, subjectant-se la mà seccionada perquè havia estat jugant a soldats mutilats amb la Kireko i en Shuuichi veia tota aquella sang, havia de respirar molt fondo per no llançar a la seva companya de l'ànima balcó avall. Però, sobretot, havia de respirar fondo per contenir les arcades. La sang era, molt probablement, una de les seves majors debilitats: aquell líquid carmesí, viscos i calent li semblava la cosa més repugnant que podia arribar a amagar mai l'ésser humà dins seu. I viva amb la Nalataia, que de coses nauseabundes dins en tenia per donar i per vendre. Així que en contra dels seus instints i del seu finíssim olfacte caní, el pobre Shuuichi va seguir la fortor de la sang. Algú havia d'aturar aquella bogeria.

"Em pregunto si podré convèncer algú perquè ho faci..."

"Venga va, flores del campo, ¡AL MENOS INTENTADLO, QUE NI GANAS LE ECHÁIS, PANDA DE GUSANOS!" - les trampes i els enganys de la Kireko i la Nala havien complert la seva funció: tenien tots els seus contrincants agenollats. I els que no tenien prou força ni per això, somicaven en un racó fets una bola. No havien pogut contra elles, tant que s'omplien la boca que en farien xixines d'elles, que les destrossarien i els ensenyarien qui manava, que acabarien suplicant entre sanglots que els perdonessin tots els seus pecats, que no eren dignes d'elles, que—

"Sí, sí, sí, senyors que ens expliquen coses."

"Y mira de qué les sirve..."

"NO COMPTA SI US AMAGUEU DARRERA D'EN SEBASTIAN!" - les dues presentadores havien aprofitat la seva immillorable posició per enviar el majordom a repartir fuetades cada vegada que algun d'ells se'ls apropiava massa. I és clar, com que eren tots una colla de caguetes, tan bon punt se'ls apareixia la cara d'en Sebastian al davant, quedaven garratibats de la por i el majordom els esventrava amb el seu fuet de ferro colat.

"I UNA MERDA, GARRATIBATS!"

"Que potser us penseu que és gaire fàcil arrencar a córrer QUAN L'ULQUIORRA APAREIX COM UN BOLET I T'AGUANTA PELS PEUS?!"

"Això és una batalla, LA VICTÒRIA US L'HEU DE GUANYAR!"

"Reclamem igualtat de condicions!"

"Espera, ¡QUE AÚN NOS MONTAN UN SINDICATO!"

"Si es del crimen, me apunto." - l'Atobe havia alçat la mà, indicant als seus companys que aquella estrambòtica idea li semblava del tot correcta... però alguns, i per alguns s'entén en Zoro, en Kid i en Zura, van interpretar el gest d'una altra manera, una de totalment confosa però que, atès el rerefons cultural d'en Zura, que s'havia criat amb una piruleta en una mà i un llibre d'estratègia militar a l'altra, era comprensible: comprensible en el context cerebral d'aquell trio de mamarratxos, evidentment.

Amb una habilitat gens menyspreable, en Zoro va saltar per damunt dels seus companys, situant-se just davant d'ells, disposat a arriscar la vida per protegi—

"I UNA MERDA DE VACA! Jo el que vull és carregar-me el majordom i sortir d'aquí comes ajudeu-me!"

"Ah no, eso sí que no. Chacho, ¡las piernas! ¡ARRÁNCALE LAS PIERNAS, QUE LAS MUY TRAIORAS QUIEREN ECHAR A CORRER!"

"Yes, my lady!" - en Zoro encara estava a mig pam de tocar terra, però el majordom va ser més veloç. I eficient. I, en general, més millor. Amb el peu estirat, va fer la traveta a l'espadatxí, qui va desviar la direcció de la caiguda amb un cop de maluc... però en Sebastian ja s'ho temia, així que tenia la mà esquerra preparada: va assotar en Zoro d'una manera tan bestial al cul, que la pelvis de l'espadatxí va sortir volant cap a l'infinit. En Zoro també va acabar solcant l'espai aeri... però directe contra el mur del laberint.

"Bueno, pues uno menos con quien compartir la comida."

"Que ja és l'hora de berenar?!"

"Sí, bonito, sí. ¿Ves esas dos de allí? ¿Las que están afilando los nunchakus? ¿Las que están cosiendo el vampiro a un boomer—pero bueno, ¡ESO YA ES ABUSAR!"

"Això és un combat freestyle! Si vosaltres no sabeu com aprofitar la situació, no és problema nostre!" - estaven preparant el seu pròxim atac combinat que, aparentment, implicava la col·laboració d'en Takuma i l'Ulquiorra; un Takuma que demanava a crits la seva alliberació immediata i un Ulquiorra que discutia detalls tècnics amb la Nalataia.

"Però aviam, com haig de disparar cap Cero si tinc les mans lligades a l'espatlla?"

"Doncs els dispares a través dels mugrons!"

"No voldràs dir AMB els mugrons?"

"No, no ho vull dir, això. He dit A TRAVÉS dels mugrons i SERÀ A TRAVÉS DELS MUGRONS!"

"Entenc."

"QUÈ HAS D'ENTENDRE, TU?! No deixis que et prenguin el pèl, caram!" - el petit vampir espeternegava amb braços i cames, intentant alliberar-se d'aquelles puntades que l'havien travessat de costat a costat, però les molt mal parides se li havien enredat als intestins i no hi havia manera de desfer-se'n sense causar una sangria important - "QUE EM DEIXEU ANAR! QUE NO SÓC UNA ARMA LLANCÍVOLA! KORRAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!"

"Pero que pesado, el bicho este. ¡DEJA DE SOLTAR COCES, QUE NO ERES UNA MULA!" - amb les presentadores entretingudes, els nois es van reunir per traçar una estratègia que els tragués d'allà invictes. O sencers. O vius.

"O a lomos de una orquídea voladora, ¡no te jode!"

"No cardis el nas on te'l puguin esqueixar d'una mossegada!" - bé, després diran que no estic mai de part dels dèbils i—

"I serà una veritat com una catedral de grossa! Fuig d'aquí!"

"Bien, ahora que estamos solos, propo—"

"Com diguis que proposes una bacanal, et buido els ulls amb una cullereta de cafè!"

"¡¿Y por qué iba a proponer yo tal cosa?!"

"PERQUÈ TENS ELS PANTALONS A MIG ABAIXAR!" - en Híbari bregava amb l'Atobe perquè s'apugés els pantalons, però hi havia alguna cosa enorme i deformada que impedia la operació - "Per l'amor de la Soul Society, com pots pensar si tens tota la sang a la punta del fartó?!"

"¡PORQUE ESO NO ES MI FA—espera, ¿lo cual? Bueno, da igual. Eso que Híbari intenta no mirar, y que le está saliendo regular, es mi raqueta."

"¿Y en qué momento se esconde uno la raqueta debajo de los calzoncillos? ¿Algún complejo que quieras compartir con nosotros?"

"Uno se esconde la raqueta donde no asoma el sol, ¡PARA EVITAR QUE SE LA ROBEN! ¡Y MIS COMPLEJOS ME LOS HAS CAUSADO TÚ, CIPOTE!"

"Sí, bueno, cuando uno tiene con que rellenar la barra de pan... no vale la pena guardárselo, tú ya me entiendes. Ji ji."

"Sí, molt bé, enhorabona, tots dos cardeu un garrot d'infart. Però, per un moment, PODRÍEU DEIXAR DE DISCUTIR SOBRE LA MIDA DELS VOSTRES PENIS I BUSCAR LA MANERA DE SORTIR D'AQUÍ VIUS?!"

"Daixò, Hitsuga—"

"Ara no, Kid."

"Però és que és urge—"

"Allà hi tens un arbust. No mirarem, no en tenim cap interès."

"No és un arbust, és en Zoro."

"Pues más a favor de la propuesta de Hiba. Méale encima, a ver si así espabila, ¡QUE SIEMPRE ENCUENTRA EXCUSAS!" - l'arbust li va fer una doble botifarra. I després va servir-se dels colzes per moure's fins on eren els seus companys perquè la seva cintura pelviana se n'havia anat de viatge. I unes cames sense pelvis eren tan útils com un glaçó al Sàhara - "¡PERO DATE PRISA, MALDITA TORTUGA!"

"Doncs vine a buscar-me tu, si tanta pressa gastes!"

"A ti no te toco ni con un millón de palos."

"Nois, si em poguéssiu fer cas ni que fos per una vegada a la vi—"

"QUE TANQUIS LA PUTA BOCA! QUINA TURRA D'HOMENET!" - en Kid vivia per aquests moments. Ell ho negaria, sense cap mena de dubte, però sabia que era veritat: li encantava que l'escribassessin, fins i tot quan els convenia escoltar-se'l. No era habitual, però de vegades l'encertava. I haver intentat avisar els seus companys del perill imminent havia estat encertadíssim... llàstima que ningú tingués gaire ganes de dedicar-li més de deu segons del seu temps. I encara més llastimós que, quan ho feien, només se'l dediquessin per humiliar-lo. Ser ell era una catàstrofe. Però ja hi estava habituat i

—

"NO, NO HO ESTIC PAS! Però vaja, que ja poden untar-se bé amb vaselina, perquè els deixaran el cul com el cau d'un mussol!"

"¡LA VASELINA TE LA VAMOS A METER NOSOTROS POR LA TRÁQUEA, A VER SI TE AHOGAS Y NOS DEJAS EN PAZI!" - un crit agut i aterrit per sota els seus genolls els va posar en alerta. Muntades damunt d'en Takuma i de l'Ulquiorra, com si fossin dues bruixes, la Nala i la Kireko volaven a tota velocitat cap a on eren ells...

"NO HA ESTAT UN CRIT, I NO HA ESTAT AGUT I ATERRIT!" - sostenint-se damunt dels colzes, en Zoro provava de fer-se notar: ell no veia bé què passava, tan sols s'havia exclamat perquè algú li havia trepitjat les orelles ... però és que no els arribava ni a l'alçada dels turmells. Per això ningú el va veure, tan amagat que estava. Per això ningú el va ajudar, tot i que els va demanar que el traguessin d'allà a crits. Per això ningú va lamentar que aquelles dues sonades amb aires de Duquesses Infernals el travessessin amb els seus nunchakus esmolats i el convertissin en una brotxeta humana. El que sí van fer va ser riure pels descosits un cop va estar ben clavats a terra i amb una bander multicolor penjant-li de l'orella.

"Pues ni tan mal el mástil este que nos hemos agenciado."

"Ja només en queden sis. Cavalqueu, muntures, CAVALQUEU!" - el renill d'alegria de l'Ulquiorra va ser de tot, menys fingit: el nano havia nascut per allò, era el paper de la seva vida. D'un alegre i energètic saltiró, l'Arrancar va sortir rabent darrera d'en Hibari i l'Ouji, que corrien en la mateixa direcció... si és que d'allò se'n podia dir "anar en alguna direcció concreta" perquè només n'hi havia una: la d'anada i la de tornada.

En Takuma es mostrava menys reticent a obeir la seva amazona. En part, perquè no volia fer-li de cavall: ja havia passat per aquell tràngol temps enrere i creia fermament que no mereixia passar-hi una segona vegada. Per altra banda, que la Kireko li estigués clavats a les costelles unes durícies grosses i aspres com pilotes de tennis no era, precisament, agradable als sentits.

"DEIXA D'ESPERONAR-ME I POTSER M'HO PENSO!"

"¿PENSAR? ¡YO NO TE PEGO PARA QUE PIENSES!"

"No m'estàs pagant pas!"

"Eso tampoco. ¡Arre, Silver!" - la Kireko duia a la mà un pal de golf que havia folrat de pues. Pues furioses i agitades que feien vibrar l'aire al seu voltant. Pues que, a més a més, tenien diminutes ales i fiblons carregats de verí. Pues que no eren pues, sinó vespes furibundes enganxades amb cola de contacte al pal que ella brandava amunt, avall, en cercles i tornem a començar. L'Atobe, en Kid i en Zura corrien com si els persegüís la Mort, cosa que no hauria estat estranya ateses les circumstàncies. Però la Mort estava entretinguda acariciant el nas d'en Zoro, a qui la coïssor estava fent perdre la xaveta. Tan sols en Hitsugaya va plantar cara, perquè ell era valent... perquè ell era gallard... perquè ell era decidit... perquè en Zura li havia clavats la katana a terra i havia cridat "Mandonguilla l'últim" abans d'arrencar a córrer.

"Put a katana! PUTA KATANA, QUEEMMATARANPERCULPATEVA!" - la Kireko i el seu fidel destrer d'esmicolades costelles,

van frenar en sec a pocs pams d'on en Hitsugaya s'estava dempeus. Ell ja no temia la Mort. Des d'on era veia que era prou trempada: si aconseguia caure-li en gràcia, potser li deixaria empipar en Zoro des del més enllà...

"Hay que ver lo pardillos que sóis cuando os entra el miedo. Tú, que eres un dios gélido de la muerte, que haces hielo para mojitos sin despeinarte con esa cuchillita tuya... ¡Y ES VERME VENIR, Y TE CAGAS! ¡TE CAGAS!" - en Hitsugaya es va tapar la cara amb els braços, disposat a morir jove però no lleig... però no va passar res, només una lleugera pressió al pit. Una tènue tensió que no l'oprimia ni li feia mal. Una subtil compressió, com quan l'Atobe el reanimava amb desesperació després de jugar a penjar-lo d'una biga del sostre mentre li ***** amb fruició tota la ***** alemanya i li ***** la ***** per aquell cullet tan ***** a deixar-la ***** fins que ***** litres i ***** de ***** *****-desnatat. Una mena de brunzit electrizant, semblant als ***** d'en Hibari quan els ***** a tots dos al ***** , un a cada ***** , i cada un amb més ***** que l'altre.

"Por las diosas, ¡MENOS MAL QUE EXISTE LA CENSURA!" - la Kireko es negava a mirar més avall del melic d'en Hitsugaya, i en Hitsugaya es negava a mirar aquell punt que havia tocat la Kireko perquè, ara que la observava atentament, havia reconegut el pal de golf i els animalons que hi havia encolats.

"Ta puta mare."

"Hibari, se que te opondrás energicamente a ello, pero creo que será mejor si te entre—"

"NO SERÉ EL TEU SACRIFICI!"

"¡No, hombre! ¡Jamás te pediría que te jugarás el cuello por mi gratis! ¿Quién te crees que soy, cabeza de sapo?" - per molt enèrgic i ben intencionat, entusiasta i fan de l'equitació amateur que fos l'Ulquiorra, córrer a quatre grapes no era el seu fort. Havia enviat la seva genet a terra més vegades que no pas les que s'havia mantingut dempeus. Potser ebri l'hagués cagada menys vistos els seus moviments sobris. Així que l'Ouji i en Hibari feia estona que havien deixat de córrer cames ajudeu-me i portaven un ritme més tranquil, més de passeig-ràpid-on-ens-enxamparà-el-xàfec - "No, yo te pagaré su justo pre—"

"QUE NO!"

"¡¿PERO POR QUÉ ERES TAN CABEZÓN?! Si ni siquiera he sacado el talonario aún, ¡y estaba dispuesto a escribir una cifra con UN zero! ¡JAMÁS CONTEMPLARÁS MAYOR GENEROSIDAD!"

"Al davant o al darrera? I si és al darrera, quantes xifres extres hi haurà al davant? Perquè no és el mate—"

"10 cèntims! Em vol donar 10 cèntims per fer-li la feina bruta, que és el que porta al damunt ara mateix!"

"¡Anda! ¿Y tú eso cómo lo sabes?"

"PERQUÉ SEGONS TU, LES DAMES NO PORTEN DINERS AL DAMUNT!"

"Vaya, todo este tiempo y tú... ¿tú me veías así? ¡Oh, destino cruel! ¡Tú, sufriendo este desamor en silencio! ¡Tú, a lo lejos, en un acantilado sobre las rocas, bañado por las olas del mar, dejando que el océano se llevara tu dolor y todo cuanto sentías por mí! ¡Tú, alma pura, alma dulce, en manos de ese sátiro insaciable, cerrando las puertas de tu corazón... que no las de tu trasero, porque ese tren hace mucho que partió... así que, cuéntame, porque no termino de comprender, puesto que has estado loco por mí todo este tiempo y, bueno, yo jamás digo que no a un poco de compañía, así que me invade la duda, ¿por que no viniste a mí en busca de consuelo? ¿Qué tiene él que no tenga yo? ¡Y sí, es una pregunta retórica, porque os he visto a todos en cueros y se perfectamente qué se esconde bajo vuestros calzoncillos! ¡Objetivamente hablando, nada de lo que

Atobe te de, que se que es mucho y muy seguido porque ese hombre tiene una resistencia fuera de lo común, estará jamás fuera de mi alcance! Bueno, a lo mejor un achuchón en pleno éxtasis carnal, pero no porque no pueda, o no quiera, sino porque los brazos me quedan cortos comparados con mi enorme ra—

“JA VA! JA VA!” - en Hibari va alçar els tonfaa, va flexionar els genolls... i d'un salt es va apartar de la trajectòria suïcida de la Nalataia i l'Ulquiorra, que van xocar directament contra l'Ouji. El príncep dogurià es va empassar les seves paraules, que ja quasi eren fora, i també dos parells de punys. En Hibari ja era dempeus, disposat a fer-los pagar cara la seva vida, quan va veure que alguna cosa no rutllava...

“Hahaha, ens hem quedat encaixats, eh Ulqui? Hahahaha”

“¡Bebgho sghegha bphogsibghle! ¡¿Ghcoghmo sghe pfghueghe segh tangh phaphaghnaghtas?! ¡Ngho teghneighs cgghlasghe fghalfghunha!” - l'Ouji havia tret unes ulleres de lectura de la butxaca i esbroncava els seus dos atacants - “¡Glha egheghuciongh agh sigdho ghogribghle! ¡Eghl aghcaghdbahdo teghribghle! ¡Inghclughso lagh ighdeah eghra uhgna abghsolughtha mieghda! ¡AGHSÍH GHNUNGH LEHGHAGAS AGH PREGHSIGDHENGHTAH!” - en Hibari va aprofitar el moment per desaparèixer dissimuladament i trobar-se un lloc a recer de tota aquella bogeria.

Uns metres més endavant i amagats darrera d'un arbust improvisat amb els cabells d'en Zura, l'Atobe i en Kid s'havien d'aguantar les riallades. El pobre Hibari anava d'aquí cap allà, intentant mimetitzar-se amb el marbre. Els seus intents de camuflatge no estaven donant el fruit que ell esperava: no hi havia manera d'esquerdar la dura roca i fer-s'hi un niu. L'Atobe i en Kid havien fet sort amb el seu company perquè era com el coi de butxaca màgica d'en Doraemon: tenia de tot, amagat entre els plecs de la roba. De tot! Qui els hagués dit mai que podrien salvar la vida amb un raspall cardador?

“Atobe, i si l'anem a buscar? Salta a la vista que el mataran...”

“Y por eso yo sobrevivio y tú mueres lastimeramente cada cinco segundos. Si salimos de nuestro escondite, ¡seremos un bonito cadáver y una bichejo muerto en menos de lo que tardo en sacarme un moco!”

“Però és el nostre amic!”

“¡Habla por ti! Yo no tengo de eso: me sobran los dineros en la cuenta corriente para comprarlos si los necesito. Hibari sólo es un eslabón más en mi cadena de conquistas. Nada, NADA, me ata a... a é—.” - atès que no hi havia solució possible i que els mesos de confinament obligat tancat en aquella casa diabòlica l'havien convertit lentament en una ànima grisa i buida per dins, en Hibari va pensar que bé podria aprofitar el color malaltís de la seva pell i fer-se passar per un tros del sòlid mur de marbre. Així que es va despullar - “—él. ¿Pero QUÉ coño está haciendo? ¡¿POR QUÉ SE DESPELOTA?!” - el líder del Comitè Disciplinari s'havia tret les sabates i els mitjons. S'havia desfet de la jaqueta. Començava a desbotonar-se els punys de la camisa... el coll de la camisa... LA camisa - “¿POR. QUÉ ME HACES. ESTO?” - la va llençar a terra, molla i amarada de l'ús. Tenia calor, molta calor. Els seus pectorals d'acer estaven xops de suor, una suor que s'entossudia a baixar-li entre els plecs que formaven els seus definits i tibants músculs - “Repito, ¡¿POR. QUÉ?!” - esbufegava. Al voltant dels seus llavis rojos i carnosos s'hi acumulava el seu alè tebi. Tòrrid. Encès. Aquelles mans esculpides pels déus van recórrer el seu tors abrasador pausadament, descendint en direcció a la sive—

“PERÒ NO HAS DIT QUE NO L'AJUDARÍEM!”

“¡QUE TE CALLES!” - l'Atobe havia arribat a un punt de no-retorn. Va engrapar en Hibari per la cintura i fent gala d'una força desconeguda fins ara en el tennista, va obrir un forat al mur d'un cop de peu. El jove mafiós no va tenir ni temps per

plantejar-se reaccionar: quan se'n va adonar, estava inclinat damunt d'un munt de pedres que ni sabia d'on havien sortit, i tenia una roca grossa com un bat de beisbol enganxada al cul, a punt per a l'strike de la seva vida - "¡VAMOS CON EL PRIMERO!."

"NHI HAURÀ MÉS D'UN?!"

"¡Claro! Apuesta lo que quieras, QUE GANAS FI—J0000~~~~~!" - la coça de l'Atobe havia aixecat un núvol de pols que cobria prou bé el forat com perquè en Kid no hagués de veure què passava en aquells instants. Per desgràcia, encara tenia òrgans sensitius funcionals i els "¡YIIIIIIHA!" de l'Atobe i els "PER TOTS ELS DÉUS, PERÒ SI TÉ VIDA PRÒPIA!" d'en Híbari els va sentir perfectament. Ell i tota una legió de fangirls que morien dessagnades l'una darrera l'altra pels esforços de plasmar en imatges allò que les seves oïdes els feien arribar als cervells.

"Virgencita del alma querida, ¡ESTO NOS ESTÁ LLEVANDO LA VIDA! ¡¿POR QUÉ NO SE MUEREN?!" - la Kireko havia deixat aparcat en Takuma i perseguia pel laberint en Sebastian armada amb una pilota de platja shuriken. El majordom era l'únic que no provava d'amagar-se i ara li passava factura. Però era un majordom endiabladament bo i meticulosament minuciós, així que si la seva mestressa pretenia jugar a perseguir-lo i matar-lo una mica, ell li seguiria el joc. Quan va notar a l'esquena una de les afiladíssimes puntes del shuriken, va caure teatralment a terra.

"Oh. No. No. No, em fa mal. No. Em matarà. Oh. Oh."

"¡Claro que sí! Te picaré tanto, ¡QUE ME HARÉ UNA HAMBURGUESA CON TUS RESTOS!" - les presses no eren bones conselleres, i la Kireko era d'aquelles persones que no escoltaven a ningú, sovint ni a ella mateixa. Així que va suar olímpicament d'aquella veueta que li deia que no s'esverés i gaudís del moment: ella volia el majordom fet puré ja. I si per aconseguir-ho, l'havia d'estovar a cops amb aquella pilota tan estranya que punxava... per què esperar?!

"Oh. Oh, no. Que em fa pupa, em fa pu—daixò, senyoreta Kireko? M'està fent mal de debò. Eï, eï, que això fa—QUE CARDA MAL! VOL DEIXAR D'OBRIR-ME LES VENES EN CANAL! QUE MORIRÉ!"

"Pues eso he dicho, ¡QUE TE IBA A HACER PICADILLO! Pero no me mires así, ¡SI TE LO HE DICHO!" - en Sebastian es va incorporar, indignat per aquell atac tan gratuït i, d'un salt, es va enfil·lar al mur de marbre que discorria pel laberint - "No huyas, CAGABRAGAS!" - els seus intents homicides havien estat frustrats, així que la Kireko va pujar de nou damunt d'en Takuma i va entrar de nou a la partida.

No gaire lluny d'allà, en Kid i en Zura esperaven que els seus dos companys tornessin d'aquell stand-by amorós. Pels crits i gimecs que sortien d'entre les parets, allò encara s'allargaria una bona estona més, i cap dels dos volia quedar al descobert massa estona... no com el cul que veien relluir pel forat en aquells moments.

"Oh, per favor! Una mica de vergonya no us faria cap mal!"

"PEOR SERIA SI VIERAS LO QUE TE TAPA EL MURO, GILIPO—PO—AAAAAAAHH~~~~~!" - el cul va desaparèixer i, en lloc seu, l'Atobe va treure el cap - "Como te decía, ¡GILIPOLLAS! ¡Y AHORA DÉJANOS ***** LOS ***** EN PAZ, QUE NI UN ***** TRANQUILOS PODEMOS ***** CERCA! ¡Dale, Híbari!"

"Aquest parell mereixen que els enxampin i els castrin els penjolls d'una plantofada!"

"Home, això de la plantofada ho veig complicat... però allò que carrega la Nala no és una destrall?" - de la sella de l'Ulquiorra, la Nalataia n'havia tret una destrall dentada i molt ben lubricada, jutjant per la brillantor i el rastre d'oli que deixava al seu pas. I es dirigia directa al Racó Eròtic.

"Bua, quines crispetes em cardaria ara mateix."

"Oh, crec que en tinc per algun lloc..." - en Zura es remenava les butxaques i en Kid ja s'imaginava les cares de pànic d'aquell parell. Estava tan extasiat per la seva pròpia fantasia, que el canvi de perspectiva conseqüència de la coça voladora de la Kireko no va alterar, per a res, la seva ensomniada. Minuts més tard, quan el seu cos es va interposar entre la batalla campal que estaven tenint els seus dos amics i els seus ulls, es va adonar que tenia el cap fora de lloc.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAGH!"

"A buenas horas te pones tú a gritar, cerillo." - en Kid va girar el coll. O el cap. O els ulls. O el que fos, encara no havia assumit que l'havien dividit en dos, i es va trobar que la Kireko n'estava fent croquetes, d'en Zura.

"Més pebre, MÉS PEBRE!"

"Bé, que perdrieu, ja ens ho esperàvem. Que alguns provaríeu de subornar-nos, també... però que us trobaríem cardant com conills entre les restes d'un mur que tantes hores de feina els ha costat a persones que no són aquí i que no veuran ni un sol euro per la feina feta?! Que malament, QUE MALAMENT! NO SENTIU RESPECTE PER LA FEINA DELS ALTRES!" - va cridar la Nalataia alhora que s'esbatussava a cops amb la part del mur que encara seguia dempeus.

"SI TU ESTÀS FENT EL MATEIX!"

"PERÒ JO HE PAGAT PER AQUEST MUR!"

"¿Pero no has dicho que los obreros no iban a ver ni un euro?! ¡Y devúelveme ese pellejo mustio, QUE ES MÍO!"

"Aquesta pellofa me la quedo fins que aprenguis a controlar les ganes cardar-la dins en Híbari! I JO NO HE DIT QUE HAGI PAGAT RES ALS OBRERS!"

"¿Pero a ti qué más te da qué haga yo con mi funda para la flauta?!" - la destrat havia anat per la via ràpida, i a banda de seccionar-los l'escamarlà, la Nalataia n'havia fet sashimi, d'aquell parell de mones en zel. L'Ulquiorra n'havia recollit les llesques i amb ajut d'en Sebastian, els restaven reenganxant de nou.

"Necessitarem més salsa de soja."

"JA T'HE DIT QUE LA SOJA ÉS UNA COLA DE CONTACTE NEFASTA! I AQUESTA CELLA NO ÉS MEVA!"

"Doncs si no és teva, i estem quasi segurs que tampoc és de l'Atobe perquè ha cridat tantíssim quan ho ha dit que encara tinc clavats els signes d'exclamació a la cara... de qui és?"

"Hum, això? Oh, mea culpa. És un fragment de cagalló d'en Kid."

"I PER QUÈ VAS AMB UN TROS DE MERDA SEVA PEL MÓN?!"

"Per recordar-me que les meves imperfeccions no són res en comparació al desastre que ell representa."

"POTSER HE PERDUT EL CAP, PERÒ ENCARA TINC ORELLES!" - la Kireko arrossegava cap allà els cos d'en Kid, que se subjectava el cap al pit. Feia cara d'estar molt esgotada, com si tota aquella carnisseria espontània hagués causat un sotrac al seu co—

"Tú cierra esa frase y verás quién termina con un socavón donde..."

"Aleshores, hem guanyat?"

"Vejam, en Zoro fa estona que està criant malves. En Hitsugaya s'ha convertit en el nou rusc d'aquella colònia de vespes. A l'Ouji li heu fet una lipo exprés, tantíssim, que ni aigua reté, ja."

"Això ha estat un cop mestre, Kireko. Quan he vist com li estiraves les vísceres pels forats del nas... oh, art!"

"Sí, bueno, una aprende mucho con los documentales de la 2. ¡Los de egipcios son la repaño!"

"¡Pero los egipcios les sacaban el cerebro a sus muertos, no las entrañas a los vivos! ¡Te has llevado lo mejor de mí! Dime ahora cómo diantres voy a poder digerir esa comida de mierda que Atope encarga en Glovo! ¡¿Cómo, si me has arrebatado el pulverizador ultrasónico bactericida?! ¡VOY A MORIR DE DIARREA!"

"¡Y así lleva todo el rato! ¡NI SIENDO PELLEJO ES TOLERABLE!"

"Vaaaaale. Juraria que en Zura forma part del menú d'aquesta nit, correcte?"

"Hasta la última coma."

"Això en fa quatre. Després tenim els Ossos Amorosos i—"

"De osos nada, ¡QUE NO TIENEN NI UN PUTO PELO! ¡NO INSULTES ESOS BICHARRACOS TAN NOBLES QUE ROBAN LAS CESTAS DE PÍCNIC A LOS EXCURSIONISTAS Y SE RASCAN EL TRASERO CON LOS ÁRBOLES!"

"Ehm, això ho fas tu. Els caps de setmana. Menys això de gratar-te el cul amb els arbres."

"Sí, prefereix que li presti els meus ullals. El dentista s'està fent d'or amb mi."

"¡USTED PERDONE, DON NO ME ARRANQUES LOS COLMILLOS PORQUE SINO NO CENO ESTA NOCHE!"

"A qui se li acut deixar-me sense ullals la primera nit que tinc una cita després d'anys menjant-me els mocs?!"

"Salvo vidas. De nada."

"Ara entenc perquè vas cancel·lar el sopar a l'últim moment..."

"¿Tu cita era con éste? ¡ESO SE CUENTA! ¿DÓNDE HA QUEDADO LA CONFIANZA QUE NOS UNÍA? ¡¿DÓNDE?!"

"Mai n'hem tingut! I no em mireu així, que no és tan fàcil conèixer algú amb capacitats regeneratives!"

"¿Si le arranca el pito de un mordisco, le crecerá de nuevo?"

"Joder, con el vampirillo. Le da al sado con gusto y sin sarna."

"Sense sarna?"

"Claro, el monocromático se clona lo que la falta."

"I el que no també." - del cap de l'Ulquiiorra en van brotar mini-caps, tots amb la mateixa cara d'ensopit que ell.

"El Multipepino. Marca registrada. Tío, pídetes la patente."

"JA NHI HA PROU!"

"No hi ha qui t'entengui. Perds el cul amb el yaoi i ara que el vius en directe, ens fas callar. Això hauria de formar part del teu Top 10 de fantasies!"

"Hitsugaya, que m'encanti veure com l'Atope us lliga els canells als turmells, us entafora un coixí a la boca i juga amb el vostre cullet en pendent... o que m'ho passi teta frustrant els intents d'en Takuma per endur-se l'Ulqui al taüt... fins i tot encara que em torni boja aquesta dinàmica passivo-agressiva que tenen l'Ouji i en Zor—"

"NI DINÀMIQUES NI MERDES! JO SÓC AGRESSIU AMB TOTHOM! I ALGUN DIA US MATARÉ A TOTS, BUAHAHAHA!"

"Sebastian, fes-lo callar."

"Yes, my lady." - i posant fil a l'agulla, el majordom modista va cosir la boca d'en Zoro a una pedra.

"Per on—? Ah, sí, deia QUE US CALLEU TOTS D'UNA PUTA VEGADA I BUSQUEU EN SHUU—!"

"Yei." - la mare de totes les sorpreses havia aparegut. PER FI.

"A ver, que no lo tengo muy claro. Antes, cuando decía su nombre, ¿la ha cortado a medias o habemos sido víctimas de un recurso lingüístico en el que el uso de las dos últimas letras ejemplifica que alguien está a medio hablar y lo cortan?"

"Tadones que és indiferent, oi? Que l'han tallada igual: en Shuichi i el recurs." - l'aparició estel·lar del pèl-roig els havia caigut al damunt com una galleda d'aigua freda. En part perquè el llac que tenien al damunt se'ls havia buidat de sobte sobre els caps, i en part perquè la Kireko ja el donava per mort i tenia tots els tràmits i permisos preparats per exhumar el seu futur cadàver, deixar-lo assecar al sol i vendre'l com a tires de calamar dessecat a la III Fira Anual de Pescadors, Mariscadores, Habitants dels Mars i Col·leccionistes de Pinyes Exòtiques. Que s'hagués presentat d'una peça i viu havia esguerrat els plans a més d'un...

"Ja no podré seduir-la per obtenir el permís de menjador."

"Ni que lo hubieras hecho, ja mi comedor sólo entro yo!"

"De veritat creus que l'hauries seduída? A ella? TU?!"

"Vaya, y yo que pensaba que no tenías imaginación."

"Sé fer coses qu—"

"Es verdad, ¡EL MULTIEPINO!"

"Què és això de el Multicogombre?"

"Son los penes de ventaja que tiene Ulquiorra respeto al resto de la población mascu—de personas con merluza." - en Shuu es va mirar l'Arrancar. Més concretament, l'entrecuix de l'Arrancar. L'Ulquiorra li va retornar la mirada amb una picada d'ull forçada que no va acabar gaire bé, llevat que algú pugui considerar bé que li caigui l'ull a terra. Els concursants de la casa es van mirar entre ells i ajudant aquells que encara no tenien totes les parts del seu cos al seu lloc, es van allunyar silenciosament del volcà que estava a punt d'esclatar: el vermell dels cabells d'en Shuichi s'havia fusionat amb el vermell de la seva cara, i anava camí de fondre's amb el vermell dels seus punys.

"N.A.L.A. Què és això que m'estan explicant que tu i l'Ulquiorra sou més que amics?" - però la Nalataia havia quedat tan parada per l'aparició del seu home perdut, que encara no havia mogut cap múscul. Ni els pulmons li funcionaven - **"PERÒ RESPIRA, ANIMAL!"**

Ai, l'amor, que ens fa fer coses estranyes, coses impensables, coses il·legals. Ai, l'amor, que ens pren la raó, ens pren la lògica, ens pren la gravetat. Ai, l'amor, que ens diu que en som un quan, en realitat, en som dos. O tres. O cinquanta. Ai, l'amor. La Nala ho sabia prou bé, què li causava l'amor. I no era el que deien els llibres. O les pel·lícules. O les revistes que hi havia als banys públics de l'estació de tren. Ai, l'amor, quants mals de caps i quantes butllofes als peus assetjant la persona que et prenia l'alè, la persona que et prenia el batec, la persona qu—

"Como te quite algo más, estás muerto."

—l'amor, quina paraula! Un mot que evoca eternitat. Un mot que engloba totalitat. Un mot qu—

"Que deriva de la palabra latina amor, relacionada con la raíz indoeuropea *amma*, que significa mamá. Así que, agarraos los huevos, cuando decís que estáis enamorados de alguien, que lo que sentís es amor del bueno, amor de toma y daca, lo que hacéis es mearos en el complejo de Edipo porque, básicamente, estáis llamando mami a la persona que os zumbáis. ¡PUM! Encajadlo con gusto."

"Pues tu tocas la zambomba con todo el que pillas, así que dime, ¿qué complejo es el tuyo?"

"El de Diògenes, perquè és incapaç de desaprofitar res."

"Gràcies Hibari, ens acabés de comparar amb les escombraries."

"Bueno, un plato es un plato, un zapato es un zapato, y Hibari y tú soís los escombros eróticos del sátiro. Nada nuevo."

"Pero, vamos a ver, ¿no estábamos hablando de los inexistentes estándares del pelirrojo en cuanto a sus gustos afectivos?"

"NO, NO PARLÀVEM D'AIXÒ! I TU DEIXA DE PESSIGAR-ME ELS MUGRONS, QUE NO SÓC UNA VACA LLETERA!" - la Nalataia seguia perduda en un món de sentiments i records dubtosos, borrosos i de procedència no identificable. Si era cert allò que els seus ulls veien, si era cert que en Shuu era allà, viu i acariciant-se els mugrons, aleshores...

"ALESHORES LA KIREKO ÉS UNA FILLA D'ORQUÍDIA!"

"Perdó?"

"QUE EM VOLIA INCINERAR, DEIA! QUE ELS AMANTS HAN DE PERIR JUNTS! EH, TU, RATA OBESA, VINE AQUÍ I PLANTA CARA!" - la Kireko feia la motxilla a corre-cuita. La seva estratègia d'usurpació del tron no li havia sortit gaire bé, així que tocava desaparèixer una temporada. El temps just i necessari perquè el pèl-roig i la seva estimadíssima amiga es possessin al dia amb els ressorts del llit, i així la Nala s'oblidés d'aquell sonat intent de traïció.

"Bueno, pues se ha quedao buen día, ¡eh! Anda, ¡pero si se he perdido la fiambra! ¿Dónde estará? Tú, colmillitos, acompáñame a buscarla, ¡que peso un quintal y mis rodillas están en huelga!" - i muntada damunt del vampir, va sortir disparada al trot. Mai abans havia aconseguit ningú que el galop d'un cavall polvoritzés el marb—

"QUE NO SÓC UN CAVALL!"

"¡ARRE, COJONES, QUE COMO NOS PILLE, DIGO QUE HA SIDO IDEA TUYA! ¡ACELERA!" - i així, bruscament, en Takuma va girar a la dreta i es va perdre en la foscor d'aquell laberint sense fi.

"Bé, doncs per abandonament, GUANYO JO! VISCAAAAAA!"

"Por abandono y porque a nadie más le importa medio espagueti el juego este de las narices." - en Shuu els havia guiat fora del laberint, que tampoc era gaire difícil perquè es tractava d'un únic passadís llarguíssim que desembocava al fossat del castell.

"Aleshores, HEM ESTAT TOTA L'ESTONA A LES CLAVEGUERES?!"

"Eso parece, mi botarate arbolito de brócoli, eso parece."

"Si allò era el clavegueram, vol dir que l'aigua que se'ns ha empassat era... era—?"

"L'aigua del vàter, sí."

"I jutjant per l'olor que feia..."

"Calla, calla, que vomito."

"Juzgando por como olía, a ese depósito llegaban todas las aguas residuales de todos los pueblos que no hemos tenido tiempo de visitar. Exacto, ¡cacas por doquier! ¡Cacas a cada rincón! ¡Cacas flotando libremente en un mar de orines, algunos de ellos purulentos y otros sangrantes! ¡Defecacions libera—!" - en Zoro va aprofitar que se li havia enganxat un arbust sec i espinós a la cama, i li va encabir a la boca al seu company.

"Como me jode decir esto pero... gracias, cabeza de sapo."

"COM QUE "COM ET FOT"?!"

"Vas tard, Zoro: en Kid ja t'havia buidat els budells al damunt" - una taca blanca i lletosa, amb crostons coagulats, li embrutava tot l'entrecoix. Vist de lluny, semblava una cagada de gavina. De pro—

"De cerca, cualquiera diría que te excita la porquería a tu alrededor."

"NO INVENTIS! I TU, ÉS QUE NO HI HAVIA MÉS LLOC ON ALLIBERAR LA VOMITADA?!"

"No em surt si no ho faig en un lloc conegut."

"I l'entrecuix d'en Zoro era una zona coneguda? Interessant."

"Pitopota, tú lugar de confianza para soltar la papilla."

"**FARINETES EN FARÉ JO DELS VOSTRES CAPS, BUAAAAAAAAAAAAA**" – en Zoro va saltar damunt dels seus companys, que li van ventar tantes bufetades, plantofades i mastegots, que el regal d'en Kid al seu entrecuix va passar a ser una anècdota divertida pels diumenges de pluja.

"Nala, cal tornar-los al seu hàbitat."

"**QUE NO SOM XIMPANZÉS DOMESTICATS!**"

"Más bien mandriles. Y de los más salidorros."

"I per què no els deixem aquí? Que comencin una nova vida! Que escullin qui volen ser, com volen viure, quan volen morir, i jo mateixa vindré a matar-los! Tot serà perfecte. Ens hi podem quedar tu i jo. Sempre has volgut un jardí, aquí tens un món sencer per crear-ne un! Un de cruel i sanguinari que s'alimenti dels seus enemics i dels aliats que ja no li interessin! D'ells, per exemple! No agraden a ningú, els podem donar unes quantes hores d'avantatge i després, PAM! Que se'l mengi una planta carnívora!"

"I la trampa?"

"Pero no entres al trapo, ¡Hibari! Que ese par está muy loco y ¡nos mandan una planta devoradora de hombres encima de una moto para que se nos zampe!"

"A mi ja m'és igual tot."

"Pero Hibari, ¡piensa en mí! ¡Piensa en nosotros!" – el líder del Comitè Disciplinari va saltar al buit que s'obria als seus peus sense mirar enrere.

"**PERÒ TU ETS IDIOTA O QUÈ ET PASSA! HIBARIIIIIII!**" – el van trobar al fons d'un precipici cobert de cotó de sucre.

"Put a vida."

"Apa, així que era aquí on l'havia amagat, eh?!"

"Sebastian, no hi podem fer res?"

"A mi no m'ho preguntis, senyoret Hitsugaya, que jo no dono pas les ordres. Només les executo." – i per això, mentre declarava obertament que no disposava de voluntat pròpia, que se l'havia venut el dia que havia consentit signar el contracte que l'unia a la Nala i la Kire— – "Jo no ho he dit pas, això. A més, el contracte el van signar elles amb mi i no a l'inrevés."

"És clar que sí, Sebas-chan, és clar que sí" – el majordom demoníac va mirar-se la seva mestressa amb els ulls aclucats, preguntant-se què acabava de passar i perquè ella suava tant profusament. Mai havia entès gaire aquella expressió de "aixecar la camisa a algú" perquè, al cap i a la fi, quan algú t'aixeca la camisa, te n'adones. Per tant, usar-la com a metàfora d'engany era quelcom que no acabava de veure clar. No obstant, era com se sentia: com si algú li hagués aixecat la camisa i un vent fred li corregués per l'esque—

"Ulquiorra, què fas?" – tenia l'Arrancar al darrera, amb una mà aixecant-li la camisa i amb l'altra sostenint un vano.

"**Posant en pràctica la saviesa popular.**" – en Sebastian se'n va desempallegar cardant-li el vano pel nas. L'havien interromput duent a terme una de les seves tasques preferides: narcotitzar els concursants. Així que, anul·lat el factor sorpre—

"**¿¿CÓMO QUE NARCOTIZAR CONCURSANTES?!**"

"**¡Eso digo yo! Narcotizar a los demás es mi rollo, ¡ahora tendré que buscar otro rollo!**"

"Au, va, ara em direu que no sabíeu que en Sebastian us droga sovint per tenir-vos més tranquils!"

"DONCS NO!"

"Això és il·legal!"

"IL·LEGAL I AMORAL!"

"No es que tú seas un portento de moralidad, precisamente."

"MÉS QUE VOSALTRES!"

"Espera, espera, volvamos a lo de los narcóticos. ¿Dónde y cuándo puedo comprarlos?"

"Atobe!"

"¿Qué?! ¡Un colocón rápido no le hace daño a nadie!"

"No feu cas del que us digui la Nala. Confieu en mi: mai drogaríem als nostres concursants. Som responsables de la vostra segure—"

"ENS HAN ATACAT EXÈRCITS ZOMBIES I NO HEU FET RES!"

"I qui els va despertar?! Aviam si ara resultarà que també som responsables de les vostres accions! Què sou, NENS DE CINC ANYS?!"

"Algunos más que otros..."

"DE REÜLL MIRARÀS A TA MARE, CAGABANDÚRRIES!" – en Zoro pretenia obrir per la meitat el seu company, de debò que sí, però en Sebastian va ser més veloç; com sempre. El cullerot de plata va solcar rabent l'espai que els separava, un pam més o menys llarg, va entrar pel clatell de l'espadatxí i va sortir per aquell front ampli com una pista d'aterratge. En Zoro va caure de cara a terra.

"Només que aprenguéis a tancar la boca més sovint, s'estalviaria tantes humiliacions. Però tantes!"

"Aleshores, això de drogar-nos... inclou cullerot per a tots, o com va?"

"No, no, i ara senyoret Hitsugaya. Ja se sap, situacions desesperades requereixen mesures desesperades."

"Con meterle un calcetín en la boca suele valer."

"Estaria molt desesperat..." – el següent en caure va ser en Hibari. Per la cara de desconcert que va fer quan es va adonar que en Sebastian li mullava la sofraja amb un xic d'alcohol i li administrava l'anestèsic, qualsevol hagués cregut, i després de la conversa que tot just havia tingut lloc, que no s'ho esperava. És clar que si en lloc de parlar d'en Sebastian, parlem de l'Atobe, la cosa canvia. Vaja si canvia...

"Pues venga, ¡jarriba!" – i es va carregar a l'espatl·la en Hibari.

"Bé, com que no ens pots carregar a tots do—" – encara no havia acabat la frase que l'Atobe li havia disparat una xeringa amb la boca. En Hitsugaya va caure d'esquena, garratibat i amb cara d'estar molt empenyat.

"Quan es desperti, et congelarà viu."

"Eso será si despierta. Y ya veremos."

"Ets un sàdic."

"Y tú un hombrecillo aguafiestas que no sabe respetar las macabras aficiones del resto. Por eso nadie te quiere, y menos aún nosotros."

"Però jo—"

"¡Pero yo! ¡Pero yo! Trae aquí, mayordomo, ¡que a éste lo sentencio yo!" – tot i que en Sebastian li oferia amb la mà estesa una de les xeringues anestèsiques, una d'enorme i farcida d'un líquid verd refulgent, aparentment el príncep extraterrestre no la va veure i, per contra, va descordar l'americana del majordom i d'una de les butxaques de l'interior, en va treure un

“¡ANTANANARIVOOOOOOO!”

"Això és la capital de Madagascar!"

"Oh, bien, pues... TE RAJ00000000000000000000000000000000!"

"KYAA!" – corria amb tanta por i tanta ofuscació, que en

"Apa, doncs només quedeu tu i l'Ouji, Atobe."

"A mi no me des mierda de ésa. ¡Di no a las drogas!"

“A tu el que et passa és que no veus el moment de tancar-te a l'habitació amb aquest parell que et penja de les espatlles.”

“Puede.”

“Entonces, ¿nos vamos ya? ¿Nada de volver a los caminos? ¿De narrar nuestras gestas ebrios de felicidad mientras una

“Ouji, si lo que quieres es pasearte en cueros por casa, hazlo. Por favor.”

“Pero, ¿y la recompensa? ¿Los aplausos? ¿Los gritos obscenos?”

“Yo te aplaudo y te meto billetes en el tanga, si quieres, pero volvamos a casa, que Hitsu empiece a revolverse.”

“En fin, menos da una piedra.”

"Por la piedra te pasaba yo..." - i així, discutint estratègies sexuals incestuoses, en Sebastian va acompanyar els dos únics

“I ELS ALTRES QUÈ?!”

"Algú se n'ocuparà." - els cossos inerts d'en Zoro, d'en Kid i d'en Zura, que ningú tenia molt clar com havia acabat drogat

“¡Será que no hay gilipollas sueltos por el mundo!” - d'una estrebada, i aprofitant que la bretxa seguia oberta, la

"Ha estat un èxit d'audiències."

"Diràs que ha estat tot un èxit que no us hagi caigut cap denúncia."

“Cuando vives la vida al límite como nosotras, que no te de un apechusque con tanto sobresalto es un éxito en sí mismo.”

“Us estalviaríeu mal de caps si fóssiu una mica més humanes.”

“Habló, el holotipo de la especie humana, ¡NO TE JODE! Y sí, ¡SIRVE PARA CUALQUIERA DE LOS TRES, REPOLLOS!”

“Va, doncs, fi de l'experiment!”

“Ale, ¡carpetazo y a vivir! Que ganas tenía ya de poder seguir con mi ocupada vida de tocarme el higo y comer, ¡QUE GANAS!”

“Molt bé, Kireko, comença la fase 2!”

“¿Qué coño parloteas tú, de una fase 2? ¡¿Qué estamos, EN CUARENTENA?!”

“Projecte Túnel del Terror: El Retorn de la Patchy!” – la Nala i la Kireko es van dirigir al seu estudi súper secret, allà on naixien tots els malsons, i van començar a planejar la següent dolenteria. Els crits entusiasmats sobre sang i vísceres que sortien d'entre aquelles quatre parets presagiaven un futur funest pels concursants.

“Sí, de la legalitat.”

“I de l'enteniment.”

“Com es poden avorrir tant?”

“No és avorriment, Takuma, és vici.”